

kakor v tem trenutku. Ni se dobro zavedal, kaj se je zgodilo, samo tako mu je bilo, kakor da je nekaj zgubil, nekaj, zaradi česar je še bilo vredno živeti. Vse se je zrušilo. Ne v tistem hipu, ko je bil pripravljen, da se bo zrušilo, ampak v trenutku, ko je pristal na misel, da se ne bo več boril proti temu, da se mu ne bi začelo rušiti. Strastno je zamahnil z zobmi po ustnicah in se zagrabil za prsi, kakor da bi jih hotel zdrobiti.

»Bedak!«

Potem se je nasmejal. Tiho in sunkovito, kakor se smeji zmešani otroci sami sebi. Hodnik pred njim se je zazibal in, ko je stal vrh stopnic, ga je zapeklo krog oči. Iz vsake stopnice pod njim sta nastali dve stopnici, iz teh novi dve, vedno več, vedno več in potem so se pričele zapletati in plesati.

Skoz okno so se mu bližala drevesa. Ob robovih oknic so se širila, rasla, se dvigala prav v nebo in se znova nižala, dokler se ni vse skupaj zgubilo.

Mladi tajnik pa je hitel čez cesto, premišljeval o neusmiljenosti ljudi in si veselo kimal. Mirno kakor človek, ki še nikoli ni ubijal.

Polde Legat

Deklica s češnjami

I.

Od osme do devete vsako jutro pride
po naši ulici samotni voz, ves star in smešen.
Na njem je deklica, ki krilce iz preproste žide
ji je pobarval sočni sok škrlatnih češenj.

Ko v sinje dalje so oči ji potopljene
in z njo je pesem polj in rožnate mladosti,
še misli so ji sončne in še vse rumene
v tem jutru, ko še ne pozna skrivnosti.

II.

Ah, deklica s cvetočim grozdom češenj v roki,
zakaj te ni več sem v samotno mesto,
da bi prišla kot svetlo sonce pod oboki
zastritega neba. Zakaj te ni na našo cesto?

Zdaj je pomlad in kakor lani
se spet krivijo češnjeva drevesa.
Morda so tvoji mladi dnevi doigrani
in spiš in nad teboj šumi cipresa?